

Lud'kovy Alpy 2010

Když jsem před časem začal pro převážně TAKovou společnost zajišťovat výlety VHT do rakouských Alp, netušil jsem, že se z toho stane téměř tradice. Při našem posledním výletu 20.-22.8.2010 mě však pamětníci upozornili, že se takto scházíme už podvacáté.

Naším letošním cílem byl vrchol Hochgollingu, nejvyšší hory Nízkých Taur a okolní vrcholky. Po obvyklém nočním přejezdu nás autobus ráno vyklopil v závěru údolí Untertal poblíž Schladmingu. Prvních 600 m výškového převýšení k chatě Gollinghütte všichni téměř vyběhli, plni nadšení z krásného počasí, v letošním srpnu tak vzácného. Na chatě budeme nocovat a tak všichni odkládají bágly a přebalují to nejpotřebnější pro zdolání vrcholu Hochgollingu (2862 m.n.m.) do menších bágliků. Po nutném doplnění potřebných iontů točeným pivem, vyrážíme zdolávat dalších 1200m převýšení. Ze závěru údolí cesta začíná dosti jednotvárně a velmi strmě stoupat. Zhruba po dvou hodinách úmorného výstupu docházíme do sedla pod Hochgollingem. Někteří jednotlivci zde otáčejí k sestupu. Téměř čtyři hodiny dnešního výstupu a absolvovaných 1300 m převýšení jim pro dnešek stačí. Většina však pokračuje dále k vrcholu tyčícímu se ještě dalších 500 m nad námi. Pochvíli se cesta dělí. Tištěný průvodce, podle kterého jsem trasu připravoval, doporučuje pro výstup technicky trochu obtížnější cestu severním hřebenem a pro sestup normální „historickou“ cestu. Doporučuji lidem severní hřeben, ale sám, stížen nečekanou žaludeční nevolností, pokračuji s několika dalšími po historické cestě. Brzy zjišťuji, že jsem dobře udělal. Průvodce psal zřejmě zkušený horolezec. Podle většiny lidí, kteří se na doporučenou cestu vydali lze soudit, že jeho názor, že jde o hezkou cestu, s několika místy vyžadujícími lehké lezení po skále, pro které není potřeba žádná horolezecká výbava, je třeba přeložit tak, že tam stejně není žádné jištění, kam by se dal případný úvazek přicvaknout. Naštěstí bylo možno z hřebenové cesty uniknout na traverzovou „historickou“ cestu což postupně všichni ve zdraví učinili. Koneckonců i historická cesta měla několik obtížnějších míst. Ta však byla vybavena zacementovanými ocelovými oky, která výstup usnadnila. Přesto několik jedinců odradila od dalšího postupu a kruhový výhled z vrcholu nás obdivovalo jen asi 30. Následoval sestup stejnou cestou zpět na chatu. Až do sedla byl sestup v podstatě v pohodě. Ale následný sestup strmou suťovou pěšinou připadal všem nekonečný a nohy již začaly pěkně bolet. Přiznám, že ke konci sestupu jsem dokonce začal přemýšlet, kolik lidí bude ochotno absolvovat zítřejší program a zdali se mi napřesrok někdo na zájezd do Alp ještě přihlásí.

Ale dobrá večere, točené pivo a trocha písniček při kytáře dala rychle na únavu zapomenout. A fakt, že rozjíždějící se večírek chatař tvrdě přerušil úderem 22 hod. a poslal nás spát, jistě pozitivně zapůsobil na naši kondici a téměř všichni se druhý den vydali na cestu podle připraveného plánu. Pod tíhou informace, že cesta bude trvat cca 9 hodin chůze, vyrazili ti nejodpovědnější už v 7:00 hod ráno, aby případně nezdrželi odjezd autobusu. Rád bych jím touto cestou poděkoval, i když tato snaha nakonec nepřinesla, vinou těch, kteří naopak své síly zřejmě trochu přecenili, kžžený výsledek.

Ani nedělní etapa nebyla nijak jednoduchá. S báglem na zádech nás čekalo nejprve 1000m převýšení na vrcholek hory Greifenberg. A cesta stoupala místy tak strmě, že lidé s kratšíma nohama měli někdy obtíž překonat vysoké terénní stupně na stoupající pěšině. Ale za cca 3,5 hodiny jsme stanuli na vrcholu Greifenbergu 2642 m.n.m. I odtud byl krásný kruhový výhled do dálky a na ledovcem vytvořený kotel Klefferkessel s řadou horských jezírek pod námi. Sestupujeme z vrcholu do prostoru kotle a při sestupu máme příležitost si znovu uvědomit, že tyhle naše výlety nejsou tak zcela bez nebezpečí. V místech, kde sestup z vrcholu nebyl již zdaleka tak strmý jako těsně pod vrcholem, mohli někteří z naší skupiny na vlastní oči sledovat jak žena ze skupinky před nimi podklouzla na suti a po několika kotrmelcích s batohem na zádech končí asi o 20 níže. Potlučená, zkrvavená a možná i s nějakým vážnějším zraněním. Lidé z její skupiny ji ošetřují a přivolávají pomoc, takže skupinku kolem zraněné míjíme a pokračujeme dále. Po chvíli jen pozorujeme sanitní vrtulník, přilétající k místu nehody. Zejména těm, kteří byli přímými svědky nehody, to na chvíli trochu kazí možnost si plně vychutnat krásy půvabného ledovcového kotle. Pokračujeme dlouhým sestupem do údolí. Inu 1600 m „přenížení“ musí být někde znát. Sluníčko z modré oblohy pořádně praží. Jsme v mírném časovém předstihu a tak si na chatě Preintalerhütte dopřáváme pivo, které náš vyprahlý organizmus nutně potřebuje. Posledních cca 500 výškových metrů k autobusu již vede převážně po horské silničce a bez problémů docházíme ve vytčeném čase k autobusu. Ale ouha. Zjišťujeme, že 5 lidí chybí. Od Radka Chloupka, který rozumně dnešní trasu vynechal a sešel přímo k autobusu se dozvídáme, že vyrazili na denní trasu s určitým zpožděním za většinou. Podezřelé je, že nás nedošli ani při odpočinkových zastávkách, na kterých jsme se vždy postupně setkávali. Chvilke nervozity nakonec ukončí telefonát. Skupinka je v pořádku, jen jedné člence trochu docházejí síly a klouby se brání nezvyklé zátěži bolestí, takže postup je pomalý. Takže na to, že stihneme poslední metro, můžeme zapomenout. Pro účastníky z okrajových částí města je to trochu nepříjemné ale hlavně, že jsme nakonec všichni v pořádku došli. Přiznám, že při pohledu na věkové složení účastníků to rok od roku pokládám za čím dál větší zázrak. Letos to bylo dost fyzicky náročné a tak jsem si opravdu nebyl úplně jist, jestli budou zájemci pro příští rok. Ovšem reakce účastníků mé pochybnosti brzy rozptýlila. Nejspíš měl pravdu Mireček, když konstatoval, že jsme sice už trochu geronti, možná ani ne tak zdatní ale zabezpečení. Takže snad budu mít příležitost se znovu pochlubit speciálním tričkem vyrobeným k 20. výročí našich výletů (ještě jednou díky Blanko). A pokusím se náročnost o trochu zmírnit. Ale jen o trochu.

Luděk Ledvina